

## Čtyři dohody pro ženy

Začátkem letošního léta, které vypuklo koncem dubna (pamatujete, jak padly 200let staré teplotní rekordy?) jsme se dvěma přítelkyněmi a dalšími asi čtyřiceti ženami prožily nádherný víkend v Albeřicích. Víkend s tajemným názvem **4 dohody pro ženy**.

Byla jsem hrozně zvědavá, protože jsem znala knihu Miguela Ruize „4 dohody“ i divadelní představení stejného jména. Ale jak bude vypadat speciálně pro ženy? Dorazily jsme v pátek večer, čekalo nás srdečné přivítání Gity a Miloše Vyleťalových a teplá večeře. A hned po ní jsme rovnýma nohama skočily do programu. Kromě Gity a Miloše se na programu podílel i Honza Šlachta a kdo ho znáte tak víte, že kam přijde, tam za chvíli všichni brečí – smíchy. Jeho úvaha o ptáčkovi, která nemusí držet dietu, je nezapomenutelná.

Nicméně mluvilo se i vážně. Program měl podtitul „**Od ochočení ke svobodě**“. Od ochočení dohodami, které přijímáme ze strachu a které nás zotročují až k dohodám, které přijímáme z lásky a které nás osvobozují. 4 dohody vycházejí z moudrosti starých Toltéků jako průvodce osobní svobodou.

První dohoda: „**Nehřeš slovem**“. Znovu jsem si uvědomila, jakou má naše slovo obrovskou moc, kouzelnou moc dělat dobro i jak může jediné slovo napáchat velké zlo. Rozhodně si budu víc dávat pozor na to, co vypouštím z úst. Už nikdy více: „Jedeš jako blázen!“ nýbrž: „Při téhle rychlosti se trochu bojím miláčku:))“

Druhá dohoda: „**Neber si nic osobně**“. Právě vědomí toho, že jsme milované Boží děti, nám pomůže bránit se proti manipulacím, nebrat si osobně co nám okolí říká a nedávat mu tak moc nad sebou. Až mě manžel zase upozorní, že „v tom novém pekáči se nesmí krájet nožem“ (i když jsem to vůbec neměla v úmyslu), vezmu to jako pouhý fakt, který je dobré vědět.

Třetí dohoda: „**Nevytvářej si domněnky**“. Ach jéje. To kdybych si uvědomila dřív. Kdyby se ještě jednou stalo, že mi jedna z mých dcer při diskuzi o úklidu pokoje řekne: „Mami, prudiš mě už od narození“, už si nevytvořím domněnku, že nejsem schopna vychovat ani morče.

Čtvrtá dohoda: „**Dělej vše tak, jak nejlépe dovedeš**“. Ale také podle svých sil a možností. Umět si říci, že teď nemůžu - že třeba v tuto chvíli pro mě dělat nejlépe znamená jet na 20%.

Každou dohodu nám představil buď Miloš nebo Honza, pak byl čas ticha pro osobní rozjímání a práce ve skupinkách. To vše proloženo biblickými tanci, procházkou v přírodě, posezením s přítelkyněmi. Celou sobotu byl s námi pater Rybář a tak řada z nás měla příležitost ke svátosti smíření nebo rozhovoru s ním. Sobotu jsme završily tajemným rituálem, spojeným s nocí, zvukem bubnů a plápolajícím ohněm (maně mě napadlo, co si asi myslí obyvatelé okolních chalup - ale asi už jsou zvyklí...). V neděli mše sv., společné zhodnocení, poslední společné jídlo (které jsme nemusely vařit) a pak domů.

Manžela jsem zastihla, jak leží v obýváku a poslouchá svou oblíbenou desku. Líčila jsem mu, co jsem o víkendu zažívala a při tom jsem osázela terasu, protože až do pozdního večera bylo krásně teplo. Bylo potřeba vynést z garáže pytle s hlínou, zavěsit truhlíky, roznést osázené květináče.... Když jsme končili, zaslechla jsem, jak si manžel polohlasem mumlá: „Tady byl takový klid.“ Rozhodla jsem se nebrat si to osobně.